

त्वं एव चातकाधारोसितिकेषांनगोचरः ।

किं अमोदवरास्माकं कार्पन्योक्तिः प्रतीक्ष्यसे ॥

in quibus verbis negligentissime scriptis sensum equidem non invenio, etsi vix placent conjecturae quibus usus sum, paullo liberiores. Primum: अमोदवरास्माकं sanscritum non est, sed anteponi debebat pronomen, cuius अस्माकं et केषां glossae videntur; guttae धाराः abesse vix possunt; terminatio ओ ad चातको tunc pertineret et spiritum finalem in स् mutaret scriptor, nisi सन्ति vocabulo sequenti inesse (ut vers. seq.) suspicaris. लोचनगोचर solita compositio est et apud Bhartr. iam legitur *Sring.* 74. — Sed iudicent critici acutiores. — Scholia ceterum adsunt nulla.

7. Ad sensum, versiculum antecedentem, cui proxime adhaeret, optime haecce illustrat sententia, scilicet querelas inanes fundere non debere hominem sua conditione, quantumvis exigua, contentum, nam ut inter nubes quoque sint vacuae ac tonantes, quibus sitim non exstinguat Châtakus, sive ut est in *Raghuo.* 5, 17. निर्गलितांबुगर्भं शरदूधनं नार्दति चातको ऽपि ॥ sic inter opulentes inveniri avaros, divitiis suis superbientes, quos igitur adire haud iuvet. Scholia desiderantur. Corrigenda erant मित्र in मित्रं, हिंसति in हि सन्ति et आद्रायन्ति in आर्द्रयन्ति ॥

8. Caput septimum, de ope ferenda, claudit sententia in Cod. A., et similem exprimit sensum: montem *Merum* et *Himâlayi* iuga non tantopere valere quam *Malayi* montes in peninsula australi, ubi non arbores modo steriles verum multa dona adsint salutifera, sic homines liberales sordidis divitibus esse praeferendos. *Auri mons* et *argenti mons*, हेमगिरि et रत्नताद्री mera epitheta h.l. sunt et nullo aurifodinarum respectu ad externam tantum speciem horum montium referenda, Schol. in homines bene adhibet: ननु आत्मसदृशाः सुवर्ण-रौप्यरूपाः कृताः अतः तैः किं प्रयोजनं ॥ Molestiam parat in fine कंकोलनिम्बकुटजानि in quo vocabulo कुटज cum scholl. scripsimus; in textu erat कुट्ट scriptoris errore ortum, etsi कुट्ट *pungens* de herbis officinalibus dicitur. निम्ब arboris species est, *Melia*, sive *Nimba Azadaracta* hoc est آزاد درخت appellata, sed कंकोल nusquam reperitur. कोलं per se fructus est, quod bene conveniret si निम्बकोल scriptum exstaret; fortasse igitur aliud arboris genus designat, quum Schol. scribat: कः कोलनिम्बकुटजाः वृक्षाः Huius vero Commentarii कः nullum sensum praebet, neque enim Brahmâ, qui कः nominatur, locum habet; कं vero *caput*, *aquam*, *ignem*, *pavonem* et *gaudium* significat, ut de Monosyllabis lexicon *Ekâksharanighantus* docet. Schol. ad *Ghatakarp.* vs. 13. कं (sic leg.) शिरो जलमाख्यातं et postea: पावके च मयूरे च सुले श्रीर्षे जले च कं coll. *Nalod.* 2, 4. 41. et saepius. Sed, fateor, me in hisce ipsum non acquiescere, quum कं vocabulum simpliciiori dictionis generi parum sit aptum, proponam कङ्कलि° dummodo *Asocus* arbor in Himalaiis montibus crescit.

9. Operibus omnia regi et hominis fatum constitui (*Niti* 91.94.) distichon docet quod imprudenter forsitan loco suo eripuimus quum apud omnes legatur: in Cod. A. vs. 89, B. 61, T. 58,